

РЕШЕНИЕ

№ 3364

гр. София, 29.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 26.06.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова

**ЧЛЕНОВЕ: Весела Николова
Теодора Георгиева**

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **2802** по описа за **2020** година докладвано от съдия Весела Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на процесуалния представител на Комисията за финансов надзор /КФН/ против Решение № 24500 от 27.01. 2020 г., постановено по НАХД № 1200/2017 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 23-ти състав, с което е отменено Наказателно постановление /НП/ № Р-10-623/13.12.2016 г., издадено от зам.председател на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 2000 /две хиляди/ лева, за нарушение на чл. 8а, ал. 4 във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 27/29.03.2006 г. за реда и методиката за образуване на техническите резерви от застрахователите и презастрахователите /отм./ и чл. 68, ал. 5 от Кодекса за застраховането /КЗ/.

В жалбата се съдържат твърдения за нарушение на материалния и процесуалния закон. Иска се отмяна на решението и потвърждаване на отмененото с него Наказателно постановление.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, се представлява от юрк. С., който поддържа жалбата и моли за отмяна на съдебното решение. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на

претендиращия адвокатски хонорар.

Ответникът по касационната жалба – [фирма] се представлява от адв. В., която моли решението на районния съд да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Счита, че СРС правилно е приложил по-благоприятната разпоредба, тъй като наказанието е за нарушение на чл. 8а от наредба, която е отменена и същата разпоредба не е пресъздадена в новата разпоредба на чл. 53. Претендира адвокатско възнаграждение за всички инстанции, за което представя списък и доказателства.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище решението на СРС да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

Административен съд - София град, XVII касационен състав, като обсъди посочените в жалбата касационни основания, съобрази доводите и становищата на страните, прецени доказателствата по делото, и след като извърши служебно проверка съгласно чл.218, ал.2 от АПК, прие за установено следното:

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице, срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата е неоснователна по следните съображения:

В производството пред СРС е установено, че със Заповед № 149/29.05.2015 г., на Заместник-председателя на КФН е назначена проверка за достатъчността на техническите резерви, тяхното отчитане и ефекти върху финансовото състояние на [фирма]. Във връзка с проверката е била изисквана справка от дружеството, относно всички предявени, но неизплатени претенции към 31.12.2015 г. и таблица с изчисления по видовете застраховки извършени към същия период. С писмо от 22.03.2016 г. дружеството е предоставило исканата информация като било установено, че така образувания от дружеството към 31.12.2015 г. размер на допълнителен резерв по чл. 8а от Наредба № 27 по застраховки „Пожар и природни бедствия“ и „Щети на имущество“ е по-малък от необходимия размер на резерва на база предоставена от дружеството информация. Предвид това е било прието, че е нарушен чл. 8а, ал. 4 от Наредба № 27/2006 г./отм./, поради което на дружеството е съставен акт за установяване на административно нарушение № Р-06-368/16.06.2016 г., а въз основа на него е било издадено и процесното НП.

За да отмени наказателното постановление, районният съд е приел, че административнонаказващият орган е определил в нарушение на закона размера на допълнителния размер за предявени, но неизплатени претенции към 31.03.2015 г., а от друга страна е изложил съображения, че в случая намира приложение разпоредбата на чл. 3, ал. 2 от ЗАНН, предвид отмяната на Наредба №27/29.03.2006г. за реда и методиката за образуване на техническите резерви от застрахователите и презастрахователите. Приел е, че с приемането на Наредба №53/23.12.2016г. на КФН, в сила от 01.01.2017г. е въведен друг ред и метод за изчисляване на резерва за предстоящи плащания, че същата изобщо не предвижда задължение за образуване на допълнителен резерв, към резерва за предявени, но неизплатени претенции, а с отпадането на задължението на застрахователите да образуват допълнителен резерв с изменението на нормативната база води до прилагането на разпоредбата на чл.3, ал.2 от ЗАНН. Касае се за материалноправна разпоредба, която е по-благоприятна за санкционираното лице.

Въззивният съд е проявил процесуална активност и е събрал всички поискани от страните, относими и допустими към правния спор доказателства. Съвсем обосновано и в съответствие с тях е направил своите фактически констатации, а въз основа на тях

и правни изводи.

Обжалваното решение е правилно, тъй като е налице влязъл в сила след неговото постановяване нов, по-благоприятен закон по смисъла на чл. 3, ал. 2 ЗАНН.

Кодексът за застраховането (обн. ДВ, бр. 103 от 23.12.2005г.) е отменен с разпоредбата на § 34 от ПЗР на Кодекса за застраховането, обн. ДВ. бр. 102 от 29.12.2015г., в сила от 01.01.2016 г., като разпоредбата на чл. 68, ал. 5 от КЗ (отм.) е възпроизведена в чл. 120, ал. 6 от новия кодекс, съгласно която редът и методиката за образуване на техническите резерви и на запасния фонд, принципите, които се прилагат за изчисляване на размера им, както и максималният размер на техническата лихва за застраховките по раздел I от приложение № 1 се определят с наредба на комисията.

След издаване на НП № Р-10-623/15.02.2016 г., Наредба № 27 от 29 март 2006 г. за реда и методиката за образуване на техническите резерви от застрахователите и от презастрахователите (Обн. ДВ. бр. 36 от 2 Май 2006г., посл. изм. ДВ. бр. 66 от 26 Ю. 2013 г.) е изцяло отменена с § 6, т. 1 от ПЗР на новата Наредба № 53 от 23.12. 2016 г. за изискванията към отчетността, оценката на активите и пасивите и образуването на техническите резерви на застрахователите, презастрахователите и гаранционния фонд (Обн. ДВ. бр. 6 от 19 януари 2017 г.), в сила от 19 януари 2017 г., съгласно § 10 от ПЗР. Разпоредбата на чл. 8а от старата наредба не е възпроизведена в Наредбата № 53 от 23.12.2016 г. Новата правна уредба относно образуването на резерва за предявени, но неизплатени претенции се съдържа в чл. 90 от Наредба № 53 и не вменява задължение за застрахователя да коригира с коефициент на достатъчност размера на резерва и да образува допълнителен резерв за предявени, но неизплатени претенции – т.е. новият нормативен акт не урежда като задължително онова активно поведение, за чието именно неосъществяване, е ангажирана административнонаказателната отговорност на санкционираното дружество. И макар задължението на застрахователя, установено в нормата на чл. 69, ал. 2 КЗ (отм.) – да поддържа по всяко време достатъчни по размер технически резерви по всеки клас застраховка, отговарящи на цялостната му дейност, с които да гарантира покритие на поетите застрахователни рискове да е възпроизведено и в нормата на чл. 121, ал. 1 от действащия КЗ, то словесното описание на констатираното нарушение и неговата правна квалификация чрез позоваване на норми единствено от отменената Наредба № 27 от 29 март 2006 г. не дава възможност за тълкуване, в смисъл, че е неприложима нормата на чл. 3, ал. 2 ЗАНН, доколкото и действащият КЗ урежда задължение на застрахователя да поддържа достатъчни по размер технически резерви по всеки клас застраховка, отговарящи на цялостната му дейност, с които да гарантира покритие на поетите застрахователни рискове. С процесното НП дружеството е наказано за неизвършване на корекция с коефициент за достатъчност на размера на резерв за претенции по застраховки „Пожар и природни бедствия“ и „Щети на имущество“, а не за изпълнение на задължение да поддържа достатъчни по размер технически резерви. С новата Наредба № 53 от 23 декември 2016 г. са уредени различни действия и мерки, които застрахователят следва да предприеме, за да гарантира постигане на заложената в нормата на чл. 121, ал. 1 КЗ цел, като задължение за коригиране с коефициент на достатъчност на размера на резерва застрахователят няма, а за непредприемане на такива именно активни мерки е наказан касаторът с процесното НП.

Действително, по въпроси от приложението на старата и новата наредби за реда и

методите за образуване на технически резерви, съществува различна практика на АССГ /една част от която е цитирал касаторът/, но предвид конкретиката на разглеждания случай, настоящият състав на АССГ споделя тази, че с новата Наредба № 53/23. 12. 2016 г., в сила от 01. 01. 2017 г., като е въведен друг ред и метод за изчисляване на резерва за предстоящи плащания, не се възпроизвежда по аналогичен начин конкретно разпоредбата на чл. 8а от старата наредба, която се сочи като нарушена от застрахователя. Независимо от предвидения преходен параграф в новата наредба /§ 2, цитиран от касатора/, който предвижда да не се извършват от застрахователите корекции за минали периоди съобразно новите методи и ред, тъй като в случая се касае за административно наказване, отпадането на конкретното задължение за наказаното дружество следва да бъде отчетено като по-благоприятно при преценка законосъобразното ангажиране на административнонаказателната му отговорност, конкретно при съблюдаване принципа на чл. 3, ал. 2 от ЗАНН. След като в сега действащата наредба липсва правна норма, чийто фактически състав от обективна страна да се осъществява с посочените в НП изпълнително деяние и фактически обстоятелства, това представлява по-благоприятна нормативна разпоредба по смисъла на чл. 3, ал. 2 ЗАНН, която правилно е съобразена от СРС и наказателното постановление е отменено.

С оглед на изложеното, доводите, изложени в жалбата се явяват неоснователни. Решението на СРС, като законосъобразно следва да бъде оставено в сила.

Основателна при този изход на спора е претенцията на ответника за присъждане на разноски. Такива са доказани в размер на 924 лева за заплатено адвокатско възнаграждение за процесуално представителство пред двете инстанции. Възражението на процесуалния представител на касатора за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение съдът намира за неоснователно. Съгласно разпоредбата на чл.63, ал.4 ЗАНН, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата, т.е. приложими са критериите, разписани в Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Съгласно чл.18, ал.2 от нея за процесуално представителство, защита и съдействие по дела срещу наказателни постановления, в които административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението се определя по правилата на чл.7, ал.2 (в приложимата редакция) върху стойността на санкцията, съответно обезщетението, но не по-малко от 300 лева. В настоящия случай е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2000 лева и съобразно правилото на чл.7, ал.2, т.2 от наредбата минималният размер на възнаграждението за една инстанция е 370 лева. При прилагането на § 2а от Допълнителните разпоредби на наредбата към тази сума следва да се прибави начисленият данък добавена стойност или възнаграждението за една инстанция в случая следва да бъде в минимален размер на 444 лева /за изплащането на което по делото са представени две фактури – на л. 11 и л. 13/. В този смисъл заплатеното от дружеството адвокатско възнаграждение не е прекомерно и възражението на пълномощника на касатора е неоснователно.

Водим от горното и основание чл. 221, ал.2, предл. 1 от АПК, във връзка с чл. 63, ал.1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд – София град, XVII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 24500 от 27.01. 2020 г., постановено по НАХД № 1200/2017 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 23-ти състав
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.